

Ordføreren (Jens Busk): Som den ærede Formand bemærkede, foreligger først til Behandling tvende Indstillinger til Justitsministeren, som vi ikke naaede at behandle under første Afdeling. Det første er Andragende Nr. 2 i Betænkningen over første Afdeling og angaar Udgiveren af Bladet „Landpolitietterretninger“, Herredsfuldmægtig Ivar Krabbe, der søger en Understøttelse af Statskassen til Bladets Udgivelse. Han oplyser, at det særlig i de større Jurisdiktioner paa Landet jævnlig er vanskeligt, ja, næsten ugørligt at faa fat paa de Forbrydere, der liste om og vegetere og stjæle ude paa Landet. I Købstæderne har man et bedre Apparat til at faa fat paa de efterlyste, og derfor undgaa saadanne Folk saa vidt muligt at komme ind til Byerne. Det af denne unge Herredsfuldmægtig Krabbe udgivne Blad sendes om til samtlige Landets 1856 Sognefogeder og til hver Politimester, og han beder om Støtte til Udgivelsen. Paa Finanslovens § 20 er opført et Politiblad, der kaldes „Politietterretninger“, og til det gives der aarligt 2,000 Kr. Nu har Finansudvalget, og i Særdeleshed de Folk, der ere kendte med Landboforhold, ment, at det var rigtigst at støtte det i Andragendet nævnte Blad, da man tror, at Sognefogederne kunne have stor Nytte af det. Det er et lille Blad, som er saa veludstyret, at det endog af og til bringer Billeder af de paagældende Forbrydere. Som bekendt findes der rundt om ved Straffeanstalterne og maaske ogsaa andre Steder Forbryderalbummer, og naar der er optaget Fotografier af de paagældende Forbrydere, aftrykkes de ogsaa i „Landpolitietterretninger“ for at hjælpe Sognefogeden og andre til at kende disse Folk, naar de strejfe omkring. Finansudvalgets Mening er at anbefale det høje Ting at stemme for, at denne Sag henvises til Justitsministerens Overvejelse. Vi tro, at han efter nærmere Undersøgelse af Sagen vil være enig med Udvalget i, at dette Foretagende bør støttes.

Der er endnu et Andragende, som vi foreslaa at henvise til Justitsministeren. Det er for saa vidt en gammel Bekendt her i Tinget, som vi i alt Fald i Udvalget have haft det flere Gange, og det er af en noget delikat Natur. Jeg skal ikke udbrede mig vidt og bredt om denne Sag, skønt den hører til den Slags Ting, som, naar de fremstilles godt, vække megen Interesse mange Steder. Det er fra forhenværende Mølleforgaeter Birkedahl af Næstved om Erstatning eller Understøttelse i

Anledning af Lidelse og Tab ved en syv Maaneders Varetægtsarrest. Den paagældende Mand er paa Grund af forskellige Uheld og ikke mindst paa Grund af, hvad her omtales, bleven en bundfattig Mand, og han er en Mand paa 86 Aar. Det er meget forstaaeligt, at, naar han er uskyldig og er bleven frikendt af de paagældende Retter, bliver det nu i hans Livs Aften hans Opgave at se at faa Opretning for den Tort og Ulykke, der er væltet ind over ham. Jeg skal kort referere Andragendet.

Manden blev arresteret for Brandstiftelse — han var den Gang 80 Aar gammel — og sad arresteret i syv Maaneder. Nu gik det med den paagældende Forhørsdommer, saaledes som vi saa godt kende det fra andre Forhold i Livet. Jeg glemmer aldrig, hvordan det gik mig, da jeg i sin Tid her i Tinget stillede min Forespørgsel om Husarrekrutternes Behandling. Da det skulde undersøges, om det var rigtigst, hvad jeg havde sagt, lod man foreløbig det ligge, men undersøgte, hvordan jeg selv havde været som Soldat, for at man maaske der kunde faa noget at hænge sin Hat paa og faa det andet skrevet i Glemmebogen. Det vedkom slet ikke Forespørgslen, hvordan jeg selv havde været som Soldat; om jeg saa havde været den usleste Stymper, kunde Forespørgslen have været lige berettiget. Ligesaa her. Da den paagældende Forhørsdommer ved Undersøgelsen kunde se, at der ikke kunde blive nogen Brandstiftelsessag ud af det, tænkte han, om der da ikke kunde faas noget andet ud af det, for det var dog saa skammelig, efter at have haft Manden i flere Maaneder i Forhør, at skulle lade ham løbe. Man gav sig altsaa til at rode hans tidligere Liv igennem, og det lykkedes virkelig at faa ham anklaget for, hvad man for Resten er slem til at beskyldte Møllerne for, at de tolde ikke een Gang, men to Gange. Kort og godt, man anklagede ham for at have været en Tyv, eller i alt Fald for, at der var sket de paagældende Møllegæster Uret. Efter en grundig Undersøgelse, og efter at mange Vidner vare afhørte, blev der af Landsover- samt Hof- og Stadsretten afsagt følgende Dom, som jeg med den højtærede Formands Tildælelse skal oplæse, det er kun et Par Linier. Jeg tager selvfølgelig ikke Motiverne med, det vilde føre for langt. Dommen lyder: „Thi kendes for Ret: De tiltalte fhv. Mølleforgaeter Søren Peter Birkedahl og dennes Hustru Kirsten, f. Hansen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være,